

OSOBNÍ SVĚDECTVÍ OBRÁCENÍ

Když jsem přišel domů, okamžitě jsem všechnu marihuanu spláchnul do záchodu i se semínkami. Věděl jsem, že když to neudělám hned, pak už se k tomu asi nerozhodnu. Neměl jsem však pocit vítězství. Nebyl jsem si úplně jistý, že jsem tam měl dělat všechny ty „rituály“, co po nás chtěli. Steve Ryder nás vedl, abychom vyznali Ježíše svým Pánem. Ten mulat mi předříkával vyznávání hříchů a děkování Ježíši Kristu, že je odnesl na kříž a já to po něm poslušně všechno odříkával. Nechtěl jsem mu kazit radost, když si Živý Bůh tak mocně použil ten jeho výkřik a v té chvíli mi to vůbec nevadilo. Doma jsem si ale přestal být jistý, jaké to všechno může mít následky. Neměl jsem zas pocit, že bych udělal nějakou velkou chybu, o Ježíši jsem si myslel, že jistě znal Živého Boha lépe, než kdokoli jiný, vždyť se o něm říká, že nezhršil, ale proč jsem ho musel vyznat svým Pánem? Ježíš přeci neměl takové „technologické“ myšlení jako já. Co když tato doba bude mít jiného Ježíše? Úplně mi unikalo, co jsem již o něm věděl, že byl počat z Ducha svatého a že vstal z mrtvých a že je Boží syn. Vůbec jsem neznal jeho Slovo, ve kterém tvrdí: „Já jsem ta cesta, pravda i život, nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.“ (Jan 14,6) Lháře by přeci Bůh nevzkřísil z mrtvých a nekorunoval králem všech. Pokud neplatí jeho Slovo, nemá smysl se zabývat ani jeho jménem. Ježíš je naprosto universální v čase i prostoru i v každém oboru lidského konání. I když sám nenapsal ani řádek a nenamaloval jediný obraz, neboť jeho poslání Spasitele světa vyžadovalo jiné dílo, je skrze Ducha svatého Pánem všeho. To on sám psal skrze proroky i apoštola Pavla své Slovo, které teď potvrzuje svou mocí. Ježíš ví, že jsem scénograf, ve vesmíru ovšem není lepší scénograf, než je Ježíš sám a já jsem si časem začal uvědomovat, že Pán ke mně často mluvil právě skrze takové fenomény (prostor, tvar, čas, pohyb, plus slovo), ke kterým jsem byl vnímavý. To jsem ovšem tenkrát stále nevěděl, potřeboval jsem dál hledat a dozvídat se víc.

Nejvíce mě hnětlo, že jsem zcela přeslechl český překlad onoho amerického výkřiku, který se tak záhadně ozval celým ponebesím nad evangelizací. Myslel jsem si, že to je zásadní věc, abych se mohl vůbec posunout dál a lépe se zorientovat. Na evangelizaci jsme dostali pozvánky do sboru Jednoty Bratrské v Liberci, myslím, že neděle byla hned následující den. Vůbec jsem neměl v úmyslu vstupovat do církve, ale myslel jsem si, že bych se tam mohl setkat s tím českým překladatelem, tak jsem tam šel. Do sboru JB, kam prý chodilo asi 40 lidí, najednou přišlo dalších asi 150. Do modlitebny se ani všichni nevešli. Prodíral jsem se davem a hledal toho překladatele. Zeptal jsem se jednoho kluka u dveří, ale ten mě začal vyhazovat, že to je jen pro věřící, kteří milují Pána Ježíše. Vůbec jsem se nedivil, tvářil jsem se totiž schválně jako pohan, který jen někoho hledá, ale pomyslel jsem si, že tenhle člověk asi Pána moc nemiluje, Ježíš by přeci nikoho nevyhazoval. Radši jsem se začal tvářit jako věřící a chvíli dával pozor co se děje. Zpívali zrovna písničku „Ráno, celý den“ ve veselém pochodovém rytmu, jako když pionýři jedou autokarem na tábor. Ani další písně, ačkoliv již neměli tuto náladu, také neodpovídaly zrovna mému vkusu. O překladatelích jsem se dozvěděl, že asi byli z Prahy a odjeli společně s Ryderem, tak jsem šel domů.

Domníval jsem se, že Živý Bůh se mne dotkl na evangelizaci proto, že mě má rád a líbí se mu co dělám a můžu v tom teď v klidu pokračovat, jenomže už bez marihuany. Najednou jsem pocítil, že to tak vůbec není. Bůh mne postavil před jednoznačné rozhodnutí, buď přijmu vírou to, co jsem na evangelizaci vyznal ústy, nebo si budu dál chodit podle svého a pak se vrátí žádostivost s takovou razancí, kterou znovu nezvládnou. Buďto přijmu Krista, nebo budu muset své závislosti zvládat sám. Cítil jsem, že se démonické síly začaly hlásit o své rituály. Řekl jsem si: „Když nevím co, neudělám nic.“ Sedl jsem si do kouta místnosti na zem, s tím, že nevstanu, dokud se samo od sebe něco nestane. Nerozhodoval jsem se vůbec pro nic, ani pro drogu, ani pro Krista, ani pro trucování, nebo vzpouru, ani pro sebevraždu. Doufal jsem jen v

Živého Boha, že něco vymyslí. Vůbec jsem v tom koutě nemusel sedět dlouho. Za chvíli, jakoby se někdo zeptal: „Myslíš si snad, že v nebi je stejný zmatek, jako tady na zemi? Pořád si chceš myslet, že by se Živý Bůh snížil k tomu, aby se na zemi projevoval pod cizím jménem?“ Okamžitě mi to bylo jasné. Zastyděl jsem se, že jsem nevědomky přisuzoval Bohu nedůslednost. Musel jsem uznat, že Živý Bůh potvrzoval svou přítomností na evangelizaci platnost jména Ježíš. Další myšlenky se týkaly už přímo jeho osoby. Pán věděl, že ještě neznám Bibli, tak volil otázku, kterou jsem si uměl představit: „Co z přirozených věcí na zemi je tak dokonalé, aby to bylo hodno projevu Živého Boha?“ Tak raketoplán ani Hollywood to asi nebudou a egyptské pyramidy už vůbec ne, snad jedině lidský mozek je nejdokonalejší ze všeho. Ovšem jen tak volně hozený na talíř, to je dost eklhaft, jenom ve spojení s živým člověkem může být lidský mozek dokonalý. Teď ovšem s jakým, není přeci člověk jako člověk. Vůbec mi nedělalo problémy uznat, že tím vyvoleným je právě Ježíš Kristus. Kdyby totiž Bůh zůstal jen ve své nekomunikovatelnosti a projevoval se než skrze anděly, nemohlo by se o něm s přesvědčivostí říci, že je s námi. Nevím, jestli to byl zázrak, ale mně tyto dvě otázky úplně stačily k tomu, abych uvěřil v Ježíše Krista. Myslím, že až v této chvíli jsem se obrátil.

Příští neděli jsem znovu navštívil sbor Jednoty Bratrské. Bylo mi jasné, že Bůh miluje každého člověka a že se stran zpěvu a hudby budu muset podřídít vkusu většiny. Později mi to dokonce začlo vyhovovat. Zpěv ve sboru má mít především duchovní, čili uctivací rozměr a ne estetický nebo umělecký. Písničky se dobře zpívali a já si tak vytvořil novou reflexi na tento druh hudby (folk), který jsem dříve nikdy neposlouchal. Estetický rozměr mne alespoň nerozptyloval. Do sboru jsem přišel hlavně kvůli Ježíši. Kazatel řekl dvě zásadní informace: „Ježíš není žádné náboženství, ale ten, který přišel zrušit náboženství. Rozdíl mezi náboženstvím a živou vírou je ten, že náboženství je jen lidský výmysl, abychom se nějak mohli zalíbit Bohu, ale živá víra je zjevena samotným Bohem a prokázala se v Kristu.“ To byl pro mne objev. Jakže? Ježíš, že přišel bojovat proti náboženství? Tak to jsem kámoš, hned jdu do toho s ním. Druhá myšlenka to jen potvrzovala: „My nevěříme NA Krista, jako někdo NA hejkala, někdo NA jezinky, ale my věříme DO Krista.“ Ihned se mi to zobrazilo jako prostor v ponebesí. Ježíš je to prizma, skrze které vidíme DO nebe a skrze které se nebe promítá DO našich srdcí. I to byl veliký objev, zároveň jsem cítil, že to všechno souhlasí s tím, co jsem již prožil. Hned jsem utíkal domů, abych si četl v Bibli, jak že to Ježíš dělal, když rušil to náboženství. Náboženství se ovšem jen tak nevzdávalo, nakonec samo vydalo Krista k ukřižování. Tím se ovšem profláкло a Ježíš zvítězil. Bůh neponechal svého Syna ve smrti, vzkřísil ho z mrtvých a tím potvrdil platnost každého jeho Slova.

Přímo jsem se zamiloval do Krista. Prožíval jsem několik týdnů čas velké euforie, radosti a milosti. Říká se tomu „První láska“ a již jsem ji popisoval v oddíle: Brat. nákl. 3 – Poznání. Pak ale postupně přicházely nové problémy, které jsem musel začít s Pánem řešit. K marihuaně jsem dostal neuvěřitelný odpor, nesnesl jsem ani typický zápach kouře nebo vajglů na inkriminovaných veřejných místech Liberce. Jasně jsem si uvědomoval diametrální odlišnost mezi životem s drogovými „vnory“ do ponebesí a životem v Boží milosti a ochraně. Satan ovšem nelenil a snažil se často Krista napodobovat. Musel jsem se naučit rozpoznávat, co může být pozůstatek zkušeností z drogových „vnorů“, co přirozená schopnost a vnímavost lidské duše zděděná po Adamovi a co nový nadpřirozený dar od Krista. Snažil jsem se proto více proniknout do Písma. Byl jsem však stále na štíru s vírou jako takovou. Zvykl jsem si totiž na to, že všechno musím hned vědět nebo přímo prožít. Seznámil jsem se s příběhy ze života Kristova i z Pavlových cest, ale souvislost s nevypravitelným Slovem Boha Otce, které jsem zaslechl na evangelizaci z ponebesí, jsem v Písmu nenalézal. Přišel jsem za jedním zkušenějším bratrem a zeptal se ho: „Které slovo v Bibli je to Boží Slovo?“ On otevřel namátkou Bibli a přečetl větu, která mu zrovna padla do oka. Třeba: „Připomínám si tvou upřímnou víru, kterou měla už tvá babička

Lóis a tvá matka Eunike, a kterou máš, jak jsem přesvědčen, i ty.“ (2.Tim 1,5) A pak řekl: „To je Boží Slovo.“ Tehdy jsem mu vzal tu Bibli z ruky, sklapnul jí a podal zpátky zavřenou a řekl: „Ne, tohle je Boží Slovo.“ Věděl jsem, že i on má pravdu, že i já musím Bibli otevřít a číst větu za větou, ale chtěl jsem nějak poukázat na celistvostní povahu Bible, jako genetického kódu života, jako Boží DNA, jako Slova, kterým byly stvořeny světy. Začal jsem ale tušit, že tam takové konkrétní slovo (informaci) nenajdu. Vůbec jsem nevěděl jak na to. Ze všeho nejméně mne oslovovaly žalmy. Nejdlejší žalm (Žalm 119, který má 176 veršů) opěvuje Boží Slovo. Nojo, ale které? Snad né „Žalm 119“? Desatero přikázání to také nebude, vždyť král David se v žalmu nezmiňuje o jediném z nich. Je-li Bible Boží Slovo, jak souvisí s tím, co jsem prožil na evangelizaci? Přestal jsem už pátrat po tom překladu, pochopil jsem, že modlitba toho američana byla jen kanálem Boží moci. Misionář s největší pravděpodobností vykřikl anglicky: „Ve jménu Ježíš!!!“ (In The name of Jesus!) a možná něco podobného. Až teprve o půl roku později, když jsem četl žalmy, narazil jsem v Žalmu 62 na verš 12, který říká:

„Bůh promluvil jednou, dvojí věc jsem slyšel: Bohu patří moc i milosrdenství je, Panovníku, tvoje.“ (Žalm 62,12)

Bylo to jako když mnou projede blesk. Okamžitě se mi znovu vybavila ta situace z evangelizace. Na několik vteřin jsem také znovu prožil to „dejavu“, pocit, že už jsem to někdy zažil, ovšem tentokrát s jasnou pamětí, že to bylo na evangelizaci. Netušil jsem, že se tehdy Bůh sám rozhodl, dát mi stejný druh zjevení o své povaze, jako králi Davidovi. Také on si všiml dvojího rozměru v jediné Boží promluvě. Rozměru veliké milosti i rozměru veliké přísnosti (moci). Není to nic neobvyklého, je to celkem časté téma v kázání i v knížkách jako varování, abychom nezapomínali na Boží přísnost. Neobvyklý je však ten fenomén, že Bůh promluvil jen jednou, ale dvojí věc jsem slyšel a to bylo to, co jsem i já slyšel na evangelizaci. Vyvodil jsem z toho jasný závěr: Když přichází Duch svatý, vždy svrchovaně potvrzuje platnost Písma a to zcela individuálně a dokonce i s předstihem, ještě dříve, než se s Písmem seznámíme. Bibli jsem tenkrát neznal a o Žalmu 62 tam nepadlo ani slovo. Nikdo nemůže tvrdit, že jsem si něco vsugeroval. Tu potřebnou víru v Boží slovo, bez které to ovšem nefunguje, měl tehdy místo mě ten američan, který se za mne modlil. Kdybych za ním tenkrát nepřišel a zůstal v té hospodě, nic by se mne nedotklo a Bůh by musel připravit jiný plán. Když uvěříme Písmu, přijde Duch svatý a začne ho svou mocí potvrzovat. Když Duch svatý dnes uzdravuje, uzdravuje stejným způsobem jako kdysi Ježíš v Bibli. Ježíš mě začal vyučovat tomu, abych se už neřídil jen podle nadpřirozených znamení, ale také abych začal chodit vírou podle Božího slova. Písmo se mi začalo otvírat, najednou s tím souviselo úplně všechno. Stačilo si třeba přečíst:

Neboť Bůh, který řekl „ze tmy ať zazáří světlo“, osvítil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově. (2. Korintským 4,6)

nebo také:

Ten, kdo nás k tomu připravil a dal nám již Ducha jako závdavek, je Bůh. Jsme tedy stále plni důvěry, neboť víme, že pokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána – žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme. (2. Korintským 5,5-7)

a mnoho dalších veršů se začalo postupně nabalovat a přímo, nebo zprostředkovaně souviset se všemi nadpřirozenými jevy, které jsem kdy zažil. Bible se začala týkat přímo mé osoby.

Jednou bylo kázání o tom, co Bůh v ráji zavolal na Adama, když zhřešil:

Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“ (1. Mojžíšova 3,9)

Vševědoucí Bůh se nepotřebuje na nic ptát. Byla to řečnická otázka, aby si Adam uvědomil svou situaci. Všichni totiž mimoděk podvědomě děláme totéž, co udělal Adam, když zhřešil. Také se schováváme se svým hříchem do „křoví“ v domění, že nás Bůh neuvidí. Je zajímavé, že se to opět významově shoduje s tím, co jsem i já

uslyšel zaznít celým vesmírem nad evangelizací. Bůh také na mne zavolał. Byl v tom veliký otcovský soucit a starostlivost, asi jako když mě táta jednou jako malého kluka hledal v okolních ulicích: „Járo, kam ses mi ztratil?!“ Druhý rozměr hlasu měl však polohu veliké přísnosti: „Cos to proved’?!“ Šla z toho veliká bázeň a pocit, že jde opravdu do tuhého, že jde o život. Bylo to však stále stejné a prosté, Boží a biblické: „**Kde jsi?!!!**“ a to universálně platí pro každého.